।।ତ୍ରୟୋଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ ।।

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲୀଳା : ରୋଗନିବାରଣ, (୧)ଭୀମାଜୀ ପାଟିଲ (୨) କୁକୁରକୁ ଖାଦ୍ୟ ଓ ଜ୍ୱରରୁ ମୁକ୍ତି (୩) ବୁଟିଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ବିଚିତ୍ର ଔଷଧ (୪) ଆଳନ୍ଦୀସ୍ୱାମୀଙ୍କ ରୋଗ ଆଲ୍ଲା ଭଲ କଲେ (୫) ଆମାଶୟ ରୋଗର ବାଦାମ ଔଷଧ (୬) ବାବାଙ୍କ ବରଦହସ୍ତ

।।ମାୟାର ଅଭେଦ୍ୟ ଶକ୍ତି ।।

ବାବାଙ୍କର ବାଣୀ ସର୍ବଦା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ, ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ, ଗୂଢ଼, ସାରଗର୍ଭକ ତଥା ନୈୟାୟିକ ଥିଲା । ସେ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଭୟ ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ବାଣୀ ଥିଲା 'ମୁଁ ଫକିର ଅଟେ, ନା ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଅଛି ନା ଘରଦ୍ୱାର । ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି, ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ହିଁ ରହେ । ତଥାପି ବି ମାୟା ମୋତେ କଷ୍ଟ ଦେଉଛି । ମୁଁ ନିଜକୁ ତ ଭୁଲିଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ମାୟା ମୋତେ ଭୁଲୁନାହିଁ । ସେ ମୋତେ ତା'ର ଜାଲରେ ଭ୍ରମିତ କରୁଛି । ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଏହି ମାୟା ବ୍ରହ୍ମାଦିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼େ ନାହିଁ, ମୋ ଭଳି ଫକିର କଥା କିଏ ପଚାରେ ?

ତେବେ ଯିଏ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ, ସେ ତାଙ୍କର କୃପାରୁ ମାୟାଜାଲରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ।' ଏହିପରି ବାବା ମାୟାର ଶକ୍ତିର ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭାଗବତରେ ଉଦ୍ଧବଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି କି 'ସନ୍ଥ ମୋର ଜୀବିତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତି ଏହା ଥିଲା ଯେ **ସେହି ଭାଗ୍ୟବାନମାନେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି, ସେମାନେ ହିଁ ମୋର ଉପାସନା କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ କେବଳ 'ସାଇ ସାଇ' ସ୍ମରଣ କରିବ, ତାହେଲେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭବସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଦେବି ।'** ଏହି ବାକ୍ୟ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କର, ତୁମକୁ ଅବଶ୍ୟ ଲାଭ ହେବ । ମୋର ପୂଜା ନିମିତ୍ତ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ବା ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗ ଯୋଗର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ଭକ୍ତିରେ ହିଁ ନିବାସ କରେ । ଏବେ ଆଗକୁ ଦେଖିବା ଅନାଶ୍ରୟମାନଙ୍କ ଆଶ୍ରୟଦାତା ସାଇ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ କଲ୍ୟାଣାର୍ଥେ କ'ଣ କଲେ ।

।।ଭୀମାଜୀ ପାଟିଲ : ସତ୍ୟସାଇ ବ୍ରତ ।।

ନାରାୟଣ ଗାଁ(ପୁନା ଜିଲା ଜୁନ୍ନର ତାଲୁକ)ର ଜଣେ ମହାନୁଭବ ଭୀମାଜୀ ପାଟିଲଙ୍କର ୧୯୦୯ ମସିହାରେ ବକ୍ଷସ୍ଥଳରେ ଏକ ଭୟଙ୍କର ରୋଗ ହେଲା, ଯାହା ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗରେ ପରିଣତ ହେଲା । ସେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଚିକିତ୍ସା କଲେ, କିନ୍ତୁ କିଛି ଲାଭ ହେଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ ସେ ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ,

‘ହେ ନାରାୟଣ ! ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମୋ ପରି ଅନାଥକୁ ସହାୟତା କରନ୍ତୁ ।’ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସୁଖୀ ଥାଉ, ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁନା ଥାଉ ଯେତେବେଳେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଘେରିଆସେ ଏବଂ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ଦେଖାଯାଏ ସେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁ । ଭୀମାଜୀ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ତାଙ୍କ ମନକୁ ବିଚାର ଆସିଲା କି ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କର ପରମଭକ୍ତ ନାନାସାହେବ ଚନ୍ଦୋରକରଙ୍କ ସହିତ ଏହି ବିଷୟରେ ପରାମର୍ଶ କରିବା ଭଲ ହେବ ଏବଂ ସେ କଥା ଭାବି ସେ ତାଙ୍କର ସମସ୍ୟାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ଲେଖି ନାନାସାହେବଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଲେ ଓ ତାଙ୍କର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ନାନାସାହେବ ଲେଖିଲେ କି “ଏବେ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଉପାୟ ଶେଷ ରହିଯାଇଛି ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କ ଚରଣକମଳରେ ଶରଣାଗତି ।’ ନାନାସାହେବଙ୍କ ବଚନରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ସେ ଶିରିଡ଼ି ଯିବାକୁ ବାହାରିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଶିରିଡ଼ି ନିଆଗଲା ଓ ଶିରିଡ଼ିରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମସଜିଦ୍‌କୁ ନେଇ ସେଠାରେ ଶୁଆଇ ଦିଆଗଲା । ନାନାସାହେବ ଏବଂ ଶ୍ୟାମା ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ବାବା କହିଲେ କି ‘ଏହା ତାଙ୍କ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କୃତକର୍ମର ଫଳ । ଏହି କାରଣରୁ ମୁଁ ଏହି ଝାମେଲାରେ ପଡ଼ିବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ ।’ ଏ କଥା ଶୁଣି ରୋଗୀ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିରାଶ ହୋଇ କରୁଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ କି ‘ମୁଁ ବିଲ୍‌କୁଲ ନିଃସହାୟ ହୋଇପଡ଼ିଛି ଏବଂ ଶେଷ ଆଶା ନେଇ ଆପଣଙ୍କର ଶରଣାପନ୍ନ ହୋଇଛି । ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଦୟାର ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଛି । ହେ ଦୀନଙ୍କର ଶରଣ ! ମୋ ପ୍ରତି ଦୟା କରନ୍ତୁ ।’ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟ ତରଳିଗଲା ଏବଂ ସେ କହିଲେ ‘ଆଚ୍ଛା ରୁହ । ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ତୁମର ଦୁଃଖ ଶୀଘ୍ର ଦୂର ହୋଇଯିବ । **ଯିଏ ଯେତେ ବି ଦୁଃଖିତ ବା ପୀଡ଼ିତ ହୋଇଥାଉନା କାହିଁକି, ମୋର ମସଜିଦ୍‌ର ପାହାଚ ଚଢ଼ିବା ମାତ୍ରେ ସିଏ ସୁଖୀ ହେବ । ମସଜିଦ୍‌ର ଫକିର ବହୁତ ଦୟାଳୁ ଏବଂ ତୁମର ରୋଗ ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଯିବ ।** ସିଏ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ଏବଂ ଦୟା ପ୍ରକାଶକରି ରକ୍ଷା କରନ୍ତି ।’ ରୋଗୀର ପ୍ରତି ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍‌ରେ ରକ୍ତ ବାନ୍ତି ହେଉଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତାର ଆଦୌ ବାନ୍ତି ହେଲା ନାହିଁ । ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ବାବା ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଆଶା ଏବଂ ଦୟାପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦରେ ଆଶିଷ ପ୍ରଦାନ କଲେ ତାହା ପରଠାରୁ ରୋଗ ଛାଡ଼ିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ବାବା ରୋଗୀକୁ ଭୀମାବାଇଙ୍କ ଘରେ ରହିବାକୁ କହିଲେ ।

ଏହି ସ୍ଥାନ ଏ ପ୍ରକାର ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ସୁବିଧାଜନକ ତଥା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପ୍ରଦ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ଅମାନ୍ୟ କରିବ କିଏ ? ସେଠାରେ ରହିବା ସମୟରେ ବାବା ଦୁଇଥର ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ତାଙ୍କର ରୋଗ ହରଣ କରିନେଲେ । ପ୍ରଥମ ସ୍ୱପ୍ନରେ ରୋଗୀ ଦେଖିଲେ ଯେ ସେ ଜଣେ ଛାତ୍ର ଏବଂ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କବିତା ମୁଖସ୍ଥ କରିନଥିବାରୁ ଦଣ୍ଡସ୍ୱରୂପ ବେତ୍ରାଘାତର ଅସହନୀୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗୁଛନ୍ତି ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ କେହି ଛାତି ଉପରେ ଉପରୁ ତଳୁ ଓ ତଳୁ ଉପରୁ ପଥରରେ ଆଘାତ କରୁଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅସହ୍ୟ କଷ୍ଟ ହେଉଛି । ସ୍ୱପ୍ନରେ ଏହି ପ୍ରକାର କଷ୍ଟ ପାଇ ସେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଘରକୁ ଫେରିଆସିଲେ । ଏହାପରେ ସେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଶିରିଡ଼ି ଆସୁଥିଲେ ଏବଂ ସାଇବାବାଙ୍କ ଦୟାର ସ୍ମରଣ କରି ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣାମ କରୁଥିଲେ । ବାବା ତାଙ୍କର ଭକ୍ତମାନଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଆଶା ରଖୁନଥିଲେ । ସେ କେବଳ ସ୍ମରଣ, ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ଠା ଓ ଭକ୍ତିର ପିପାସୁ ଥିଲେ ।

ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ଲୋକେ ପ୍ରତି ପକ୍ଷରେ ଅଥବା ପ୍ରତି ମାସରେ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ବ୍ରତ କରୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ନିଜ ଗ୍ରାମରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଭୀମାଜୀ ପାଟିଲ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ବ୍ରତ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ନୂତନ ସତ୍ୟସାଇ ବ୍ରତ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

।। କୁକୁରକୁ ଖାଦ୍ୟ ଓ ଜ୍ୱରରୁ ମୁକ୍ତି ।।

ବାଲା ଗଣପତି ଦର୍ଜି : ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଭକ୍ତ, ଯାହାଙ୍କ ନାମ ବାଲା ଗଣପତି ଦର୍ଜି ଥରେ ମେଲେରିଆ ଜ୍ୱରରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲେ । ସେ ସବୁ ପ୍ରକାର ଔଷଧ ଓ ପଥ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କଲେ କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ କୌଣସି ଲାଭ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଜ୍ୱର ତିଳେ ମାତ୍ର କମିଲା ନାହିଁ, ସେ ଶିରିଡ଼ି ଦୌଡ଼ିଆସିଲେ ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣରେ ଶରଣ ନେଲେ । ବାବା ତାଙ୍କୁ ବିଚିତ୍ର ଆଦେଶ ଦେଲେ 'ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମନ୍ଦିର ପାଖକୁ ଯାଇ ଗୋଟିଏ କଳା କୁକୁରକୁ ଅଳ୍ପ ଦହି ଏବଂ ଭାତ ଖୁଆଅ ।'

ସେ ଏହି ଆଦେଶ କିପରି ପାଳନ କରିବେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଭାତ ଓ ଦହି ତିଆରି କରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଗୋଟିଏ କଳା କୁକୁର ଲାଞ୍ଜ ହଲାଉଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା । ସେ ସେହି ଦହି ଓ ଭାତ ଉକ୍ତ କୁକୁର ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିଦେଲେ ଓ କୁକୁରଟି ତାହାକୁ ତୁରନ୍ତ ଖାଇଦେଲା । ଏହି ମହୌଷଧିର ବର୍ଣ୍ଣନା କିପରି କରିବି, ପାଠକଗଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ ଯେ ଏହି ଘଟଣା ପରେ ବାଲା ଦର୍ଜିଙ୍କର ଜ୍ୱର ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଭଲ ହୋଇଗଲା ।

ବୁଟିଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ବିଚିତ୍ର ଔଷଧ : ଶ୍ରୀମାନ୍ ବାପୁସାହେବ ବୁଟି ଥରେ ନାଳରକ୍ତ ଝାଡ଼ା ଓ ବାନ୍ତିରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲେ । ତାଙ୍କ ଘରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଔଷଧ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ କୌଣସିଟି କାମରେ ଆସୁନଥିଲା ।

ଦିନକୁ ଦିନ ସେ ଅତିଶୟ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଏପରି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇପଡ଼ିଲା ଯେ ସେ ମସଜିଦ୍‌କୁ ଯାଇ ବାବାଙ୍କର ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ବାବା ତାଙ୍କୁ ଡାକି ପାଖରେ ବସାଇଲେ ଏବଂ କହିଲେ

'ସାବଧାନ, ଏବେ ତୁମକୁ ଝାଡ଼ା ଲାଗିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ତାଙ୍କର ଆଙ୍ଗୁଳି ଉଠାଇ କହିଲେ 'ବାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ।' ବାବା ଏପରି କୃପା କଲେ ଯେ ରୋଗ ସମୂଳେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ବୁଟି ସାହେବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ ହେଲେ ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ଘଟଣାରେ ସେ ଆଉ ଥରେ ହଇଜାରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ତାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଶୋଷ ହେବାରେ ଲାଗିଲା । ଡାଃ ପିଲ୍ଲେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଉପଚାର କଲେ; କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଉନ୍ନତି ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ ସେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କର ତୃଷାରୋଗ ନିବାରଣ ନିମନ୍ତେ ଔଷଧ ଦେବାକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣି ବାବା କହିଲେ 'ଦୁଧରେ ଚିନି, ବାଦାମ, ଅଖରୋଟ ଏବଂ ପିସ୍ତା ଦାନା ମିଶାଇ ପିଇଦିଅ ।'

ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଡାକ୍ତର ବାବାଙ୍କର ଏହି ଔଷଧକୁ ପ୍ରାଣଘାତକ କହିଥାନ୍ତେ; କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ରୋଗନାଶକ ସିଦ୍ଧ ହେଲା ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ ତାହାପରେ ରୋଗ ସମୂଳ ଭଲ ହୋଇଗଲା ।

ଆଳନ୍ଦୀର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ରୋଗ ଆଲ୍ଲା ଭଲ କଲେ : ଆଳନ୍ଦୀର ଜଣେ ସ୍ୱାମୀ ବାବାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଶିରିଡ଼ି ଆସିଲେ । ତାଙ୍କର କାନରେ ଅସହ୍ୟ ପୀଡ଼ା ହେଉଥିଲା, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ରାମ କରିବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ କଷ୍ଟକର ଥିଲା । ତାଙ୍କର ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ମଧ୍ୟ ହୋଇସାରିଥିଲା, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ବିଶେଷ ଉନ୍ନତି ହେଲା ନାହିଁ । ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅଧିକ ହେଉଥିଲା । ସେ କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟବିମୂଢ଼ ହୋଇ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଗଲେ ।

ଏହା ଦେଖି ଶ୍ୟାମା ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲେ 'ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କାନରେ ବିଶେଷ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେଉଛି । ଆପଣ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି କୃପା କରନ୍ତୁ ।' ବାବା ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇ କହିଲେ, 'ଆଲ୍ଲା ଠିକ୍ କରିବେ ।' ସ୍ୱାମିଜୀ ପୁନା ଫେରିଗଲେ ଏବଂ ଏକ ସପ୍ତାହ ପରେ ଶିରିଡ଼ିକୁ ଏକ ପତ୍ର ପଠାଇଲେ କି 'ଯନ୍ତ୍ରଣା କମିଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଫୁଲା ଏବେ ବି ଅଛି । ଫୁଲା ଦୂର ହେବା ପାଇଁ ଶଲ୍ୟଚିକିତ୍ସା ନିମନ୍ତେ ସେ ମୁମ୍ବଇ ଗଲେ । ଶଲ୍ୟଚିକିତ୍ସା ବିଶେଷଜ୍ଞ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ପରେ କହିଲେ ଅପରେସନର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ବଚନର ଗୂଢ଼ାର୍ଥ ଆମେ ମୂର୍ଖ ଲୋକ କିପରି ବୁଝିବା ?

।। ଆମାଶୟ ରୋଗର ଔଷଧ ବାଦାମ ।।

କାକା ମହାଜନୀ : କାକା ମହାଜନୀ ନାମରେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଭକ୍ତ ଆମାଶୟ ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲେ । ବାବାଙ୍କର ସେବା ପୂଜାରେ ଯେପରି ବିଘ୍ନ ନହୁଏ ସେଥିପାଇଁ ସେ ଗୋଟିଏ ଲୋଟା ପାଣି ଭରି ମସଜିଦ୍‌ର ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ରଖିଦେଉଥିଲେ, ଯେପରି ଦରକାର ହେଲେ ଶୀଘ୍ର ବାହାରକୁ ଯାଇପାରିବେ । ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କୁ ତ

ସମସ୍ତ ଘଟଣା ବିଦିତ ଥିଲା । ତଥାପି କାକା ବାବାଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଲେ ନାହିଁ କାରଣ ସେ ଶୀଘ୍ର ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେବେ । ମସଜିଦ୍‌ର ସମ୍ମୁଖ ଭାଗରେ ଗୋଟିଏ ପକ୍କା ପାର୍ଶ୍ୱ ରାସ୍ତା ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱୀକୃତି ମିଳିସାରିଥିଲା, ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ବାବା କ୍ରୋଧିତ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଫଳରେ ଲୋକେ ଧାଁ ଦଉଡ଼ କଲେ । କାକା ଯେପରି ଦୌଡ଼ିବାକୁ ବାହାରିଛନ୍ତି, ବାବା ତାଙ୍କୁ ଭିଡ଼ିଧରି ଆଣିଲେ ଓ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସାଇଦେଲେ । ଏହି କୋଳାହଳ ଭିତରେ କେହି ଜଣେ ଆଣିଥିବା ତାଙ୍କର ବାଦାମ ଥାଳି ନେବାକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ । ବାବା ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ମୁଠା ବାଦାମ ବାହାର କଲେ ଓ ଛଡ଼ାଇ ଖାଇବାକୁ କାକାଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ । କ୍ରୋଧିତ ହେବା, ବାଦାମ ଛଡ଼ାଇବା ଏବଂ କାକାଙ୍କୁ ଖୁଆଇବା ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଏକ ସମୟରେ ଚାଲିଥିଲା । ସ୍ୱୟଂ ବାବା ମଧ୍ୟ ସେଥିରୁ କିଛି ବାଦାମ ଖାଇଲେ । ଯେତେବେଳେ ଥାଳି ଖାଲି ହୋଇଗଲା, ବାବା କହିଲେ କି ମୋତେ ଶୋଷ ଲାଗୁଛି । ଟିକିଏ ପାଣି ନେଇ ଆସ । ‘କାକା ଗୋଟିଏ ବାଲତି ପାଣି ନେଇଆସିଲେ ଏବଂ ଉଭୟେ ସେଥିରୁ ପାଣି ପିଇଲେ । ଏହାପରେ ବାବା କହିଲେ ଯେ ତୁମର ଆମାଶୟ ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଗଲା । ତୁମେ ତୁମର ରାସ୍ତା କାର୍ଯ୍ୟ ଏବେ ଦେଖାଶୁଣା କରିପାରିବ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଫେରିଯାଇଥିବା ଲୋକମାନେ ବାହୁଡ଼ି ଆସିଲେ । କାର୍ଯ୍ୟ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ ହେଲା । କାକାଙ୍କର ରୋଗ ଏବେ ପ୍ରାୟତଃ ଦୂର ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏଣିକି ନିମଗ୍ନ ହେଲେ । ହେଲେ ବାଦାମ କ’ଣ ଆମାଶୟ ରୋଗର ଔଷଧ ? ଏହାର ଉତ୍ତର କିଏ ଦେବ ? ଆଧୁନିକ ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନ ମତରେ ବାଦାମ ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ଆମାଶୟ ରୋଗ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଅନେକ ଘଟଣା ପରି ଏହି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ବଚନ ଔଷଧସ୍ୱରୂପ ଥିଲା ।

।। ବାବାଙ୍କର ବରଦହସ୍ତ ହିଁ ଅବ୍ୟର୍ଥ ଔଷଧ ।।

ହରଦାର ଦତ୍ତୋପନ୍ତ : ହରଦାର ଦତ୍ତୋପନ୍ତ ନାମରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ୧୪ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ଉଦର ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ଥିଲେ । କୌଣସି ଔଷଧ କାମ ଦେଉନଥିଲା । ଦିନେ କେଉଁଠୁ ବାବାଙ୍କର କୀର୍ତ୍ତି ଶୁଣିଲେ ଯେ ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ମାତ୍ରକେ ରୋଗ ଭଲ ହୋଇଯାଏ । ତାପରେ ସେ ଶିରିଡ଼ି ଆସିଲେ ଓ ବାବାଙ୍କ ଚରଣରେ ଶରଣ ନେଲେ । ବାବା ପ୍ରେମ ସହକାରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ ତାଙ୍କର ବରଦହସ୍ତ ତାଙ୍କ ମସ୍ତକ ଉପରେ ରଖିଲେ । ଆଶିଷ ଏବଂ ଉଦି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସେ ସୁସ୍ଥ ହେଲେ ତଥା ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ପୀଡ଼ା ହେଲା ନାହିଁ ।

ଏହି ପ୍ରକାର ନିମ୍ନଲିଖିତ ତିନୋଟି ଚମତ୍କାର କଥା ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷରେ

ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ।

(୧) ମାଧବରାଓ ଦେଶପାଣ୍ଡେ ଅର୍ଶ ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ଥିଲେ । ବାବାଙ୍କ ଆଦେଶାନୁସାରେ ସୋନାମୁଖୀ କଢ଼ି ସେବନ କରିବାରୁ ସେ ଭଲ ହୋଇଗଲେ । ଦୁଇବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ତାଙ୍କର ସେହି ପୀଡ଼ା ହେଲା । ଏଥର ସେ ବାବାଙ୍କର ବିନା ପରାମର୍ଶରେ ସେହି କଢ଼ି ଖାଇଲେ । କିନ୍ତୁ ପରିଣାମ ଏହା ହେଲା ଯେ ରୋଗ ବଢ଼ିଗଲା । ପରେ ବାବାଙ୍କ କୃପା ଲାଭ କରିବା ପରେ ତାଙ୍କର ରୋଗ ପୁଣି ଭଲ ହେଲା ।

(୨) କାକା ମହାଜନୀଙ୍କର ବଡ଼ ଭାଇ ଗଙ୍ଗାଧରପନ୍ତଙ୍କୁ କିଛି ବର୍ଷ ହେଲା ଉଦରରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେଉଥିଲା । ବାବାଙ୍କର କୀର୍ତ୍ତି ଶୁଣି ସେ ଶିରିଡ଼ି ଆସିଲେ ଏବଂ ଆରୋଗ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ନିମିତ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ବାବା ତାଙ୍କର ଉଦରକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରି କହିଲେ 'ଆଲ୍ଲା ଠିକ୍ କରିବେ ।' ଏହା ପରେ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କର ଉଦର ପୀଡ଼ା ଭଲ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲେ ।

(୩) ନାନାସାହେବ ଚନ୍ଦୋରକରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଥରେ ଉଦରରେ ବହୁତ ପୀଡ଼ା ହେଲା । ସେ ଦିନରାତି ମାଛ ଭଳି ଛଟପଟ ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଡାକ୍ତରମାନେ ଅନେକ ଉପଚାର କଲେ; କିନ୍ତୁ କିଛି ଫଳ ହେଲା ନହିଁ । ଶେଷରେ ସେ ବାବାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଲେ । ବାବା ତାଙ୍କୁ ଘିଅ ସହିତ ବର୍ଫି ଖାଇବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ । ଏହି ଔଷଧ ସେବନ ଦ୍ୱାରା ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲେ ।

ଏହି ସବୁ କଥାରୁ ଏହା ପ୍ରତୀତ ହେଉଛି କି ଯେଉଁ ଔଷଧରୁ ଅନେକ ଭଲ ହେଉଥିଲେ ତାହା କେବଳ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଉଚ୍ଚାରିତ ବଚନ ଓ ତାଙ୍କର କୃପାର ପ୍ରଭାବରେ ହିଁ ହେଉଥିଲା ।

ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାଇନାଥାର୍ପଣମସ୍ତୁ । ଶୁଭଂ ଭବତୁ ।।

(ସପ୍ତାହ ପାରାୟଣ : ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ରାମ ।)